

வாழ்க அந்தணர் வானவ ரானினம்
விழக தண்புனல் வேந்தனுமோங்குத
தீழக தீயதெல் லாமர மைமே
குழக வையக முந்துயர் தீர்கவே

இந்து சாதனம்

ପାନ୍ତିପରାଣମ் କୁପାଣ୍ଜ ଓଷ୍ଠ
ଶୁଣିମ୍ଭୁ ଉଚାତ ଲିଯାମୁକ୍ତିଛନ୍ମା

வெண்ணெய்
வைத்துக்கொண்டு
நெய் தேடுவதா?

உலகத்திலே எந்தநாடு தன் மக்களுக்காக உணவு உடைகளின் விஷயத்தில் ஏனைய நாட்டை எந்த நேரமும் எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றதோ, அந்த நாடு ஒருபோதும் உங்நத வாழ்வை அடையப்போவதில்லை; தாரித்திரிய மென்பது அந்நாட்டினை விட்டு நீங்கப் போவதுமில்லை. இந்த இலங்கையானது சில நாறு வருட காலமாகத் தன்னிடத்து வசிக்கும் மக்களின் உணவிற்கும் உடைக்கும் இந்தியா முதலிய அயல் நாடுகளையும் மேலைத்தேசத்துள்ள அந்திய ஓர்களையுமே நம்பியிருக்கின்றத. ஆனால் தமிழரசர் சிங்கள அரசர் இந்நாட்டைப் பரிபாலித்த முற்காலத்திலே, வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையா இந்த இரண்டு பொருள்கள் விஷயத்திலும் எமது முதாதைகளாகிய இந்நாட்டு மக்கள் அந்திய நாட்டினரை யெதிர் பார்த்தலின்றி தராமே இவைகளை ஆக்கி முறையே உண்டும் உடுத்தும் வந்தார்களெனப் பழைய சரித்திர வாயிலாக அறயக் கிடக்கின்றது. அக்காலத்தில் அவர்கள் அப்படி வாழ்ந்தமைக்கும் அவர்களுடைய வழித்தோன்றல்களாகிய நாங்கள் இக்காலத்தில் இப்படி இடர்ப்படுவதற்கும் காரணங்காட்டப்படுகின்வீண மனஸ்தாபமும் பினைக்கும் நேருமேயன்றி வரும் நன்மையாதுமில்லையாம்.

ஆயினும், சில பிரதான ஏதுக்களை மெடுத்தக் காட்டுவதற்கு பயனுண்டென நினைக்கின்றோம். அக்காலத்து இந்நாட்டில் வாழுந்த மக்கள் பயரிடுங் தொழில் கைத்தொழில் முதலியவற்றில் எவ்வளவு ஆர்வம் வைத்து அவற்றைக் கைக்கொண்டு செய்து வாழுந்தார்களோ, அவ்வளவிற்கு இக்காலத்துள்ள நாம் அதைதொழில்களை வெறுத்து ஏதும் உத்திரோகம் பார்த்து வழியு வளர்த்தலே பெருமயுடைத்தென வெண்ணி, அற்பு கல்வியை ஆதாரமாகக்கொண்டு அரசாங்க சேவை வியாபார சமுதாயங்களிற் சேவை செய்தலே விரும்பத் தலைப்பட்டுக்கொண்டு வரும்.

ஆற்றங்கரையின் மரமும் அரசியில்
வீற்றிருந்த வாழ்வும் விழுமன்றே—
வழம்
டிடுண்டு வாழ்வதற் கொப்பில்லை
கண்டீ

பழுதுண்டு வேறோர் பணிக்கு”
என்ற முதாட்டியாரி ன்
அரிய வாக்கை அறவே மறந்

தோம். இக்காலத்தில் ஊட்டப்படும் கல்வியும் இதற்கு அனுசூலமாக நிற்கலாயிற்று; ஆங்கிலஞ் சிறிது கற்ற வாலி பரெவரும் விவசாயத்தொழில் கைத்தொழில் வியாபாரத் தொழில் என்னுமினவுகளைச் செய்தல் தங்கள் கௌரவத் திற்கு இமூல்காமன விபரிதமாக எண்ணி அத்தொழில்களை வெறுக்கலாயினர். இந்தியா முதலிய அயல்நாடுகளிலும் மேலெத்தேசத்திலும் ருந்து மலிவாக இங்குள்ளார்க்கு வேண்டிய எப்பொருளையும் இலகுவிற் பெற்றுவரலாயினர் இப்படி அயல்நாட்டுப் பொருளங்களையும் அங்கிய நாட்டுப்பொருள்களையும் வருமென்றாம் நமபி வரழும் சமயத்திலேயே முந்திய மகாயுதத்து; நேர்ந்தது; அந்த யுததன் காணமாகச் சிறிது பஞ்சம் அக்காலத்தில் நேர்ந்ததெனினும் நாங்கள் அதன் இரகசியத்தை உள்ளபடி திருந்திக்கொள்ள வேலம்.

அதனால் இன்னுமொரு
நல்ல பாடத்தைப் படிப்பிக்க
வேண்டியப்போலும், எல்லாம்
வல்ல இறைவன் இந்தநீடித்த
கேரர யத்தத்தை மூட்டிவிட
டான்; இதன் பயனாக உண
னுதற்காகிய உணவுப் பொரு
ள்கள், உடுத்தற்காகிய துணிகள்,
இன்னும் மானுட வாழ்க
கைக்கு இன்றியமைபாப
பொருள்களை வைக்க வேறா
அவைகளின் பொருட்டு முட
டுப்படலானும். இப்பொழுத
நாம்படும் இடைஞசல் அதுப
வததிற் கண்டதாதலாங் ஆவ
கே எடுத்தச் சொல்லவேண்டிய
யதில்லையாம். “பட்டால்ரிவா
சண்டாளன்” என்றால், இந்த
ப்பஞ்சம் நேர்ந்தவுடனே
ஏங்களுக்கும் ஏங்களைப் பற்பா
விப்போருக்கும் ஒரு “கடலை”
ஞானம் பிறக்கலாயற்று. இக்
காலத்தில் ஏங்கள் அரசினர்
சொல்வதென்ன? அபிமானிகள்
சொல்வதென்ன? “உண
வுப் பொருள்களை ஆக்குங்கள்
ஆக்குங்கள்; இந்த நாட்டிடக
சுயதாபரிப்புடைய தாக்குங்
கள்” என்று ஆடையருது ஜிவா
கள் சொல்லியும் ஏழுதியுப்
வருகிறார்கள்; ஆலல் ஆக
காலமெல்லாம் அவ்வேறு கழித
து விட்டு, துப்பொழுது சாடு
காலம் சமக்ரா! சங்கரா! என்று
சிவநாமங்கு சொல்லத் தலை

படுவதானால் ஆம்பயன்
உடனே கிடைக்குமா? ஒரு
போதுக்கைக்கவும் கூடும்; என
போது? வாக்கினாலும் ஏழுத்து
நாலும் போதிப்பறைத்திட்டு என
லாரும் ஏகோபித்துப் பயிரிடு
தொழில் கைத்தொழில் விசை
சாய் விமன னுமிகைவகைகளை
இன்றே செய்ய ஆரம்பித்தான்.
முதல் காற்பரப்பில் பதனைந்து ஆ
பது மரவள்ளிக் கட்டடைகளை
ஊன்றிவிட்டு இல்லைபே

அரைப்பரப்புக் கொண்ட ப
ளக்குட முன்றிலில் கத்தை
மிளகாய் வெண்டிக் கண்முகலை
வைத்துத் தண்ணீர் ஊற்று
விட்டுப் போகுய உணவு
பொருளை நாடுகள் ஆக்கவில்
டோம், தினிப்பஞ்சயில்

உலகம்பலவிதக் கதை

(മുഹമ്മദ്)

“எங்களுக்கெல்லாம்
சந்தேஷம்”

புதன்கிழமை இரவு 12 மணி
வரையில் சிகிஞ்சும் சுபழகர்த்தக்
திலேயே செல்வச்சிரஞ்சிவி சுந்த
ரேசுவரனுக்கும் சொபாக்செயல்தி
நகுலேஸ்வரிக்கும் விவாகம் பெரி
யோரால் திருவருளை முன்னிட்டு
ஷ்சயிக்கப்பெற்றிருந்தது; பெண்
வீட்டாருக்குரிய கருமங்கள் முழு
வதையும் முன்சொலைப்பட்டபடி
முருகேசபிள்ளையும் சண்பகத்தம்
மாறாம் அவர்களுடைய ஏவலர்டக்
ஞும் அடிமை குடிமைகளும் பார்த்த
துவங்கார்கள், முருகேசபிள்ளை
பலமைல்தூரத்துள்ள பட்டினத்
திலே ஒரு கல்லுரியில் உயர்தா
வகுப்பிற் கல்வி பயின்றவரும்
தமது மகனுக்கப் சொக்கவிச்கத்திற்
கும், குற்றத் தலையின்த்தள்

யென்று சொல்வதற் பஞ்சம்
நீங்கூவிடுமா? பத்திரிகைகள்
லும் சுற்று விருப்பங்களிலும்
அந்த நாட்டில் அப்படிப் பழா
விருத்தி செய்க்றேம், இங்கூ
நாட்டில் இப்படித் தோட்டங்
செய்க்றேம், இனி உணவின்
பொருட்டு தயல்நாட்டவரை
நாம் எதிர்பார்க்க வேண்டிய
தில்லைன்று கொன்னே வாழு
ந்துவிட்டாற் பஞ்சம் நீங்கூ
விடுமா? ஒருபோதும் நீங்கட
போவதில்லை.

எங்கள் அயல்நாட்டினராக
கிய இந்தியர் செயலைப் பின்
பற்றி, இங்குள் மக்களுட
உத்தியோக்கத்திற் கென்று
நம்பிப் படிக்கும் இந்த அற்பு
ஆக்கிலக் கல்வியை ஒருஅவை
வற்குப் படித்துவிட்டு எல்லோ
ரும் பயிரிடுக தொழிலிலே தலை
யிடுதல் வேண்டும். உடையின்
பொருட்டுப் பருத்திச் செழியை
வனவாயிலுள்ள காட்டு நிலங்களை
ளைத் திருத்திச் செய்கைபண்ண
ணிப் பஞ்சை விளைவித்தல்
வேண்டும்; பஞ்சை பின்றுவரா
நூல் பிறகு சீலபாக அச்சிலை
யை நாம் விரும்பியபடி உடுத்தி
இக்கொள்ளலாமென்பதை என்று
மற்றும் இந்திய மக்கள்
இப்பொழுது தங்கள் முயற்சியினால்லவா மேலைத்தேசு
தாக்கும் தம்காட்டுப் பொள்களைப் பல்லாற்றிறுஞம் உகாவு
வருகிறார்கள். முயற்சியுடைய
யார் இகழுச்சி யடையாராவு
பது முதலியாழி.

பக்கினட்டு வயசிற்கு மே
பட்ட மாணக்கரெல்லாரு
இந்தச் சமபத்திலே தங்க
பள்ளிக்கூடப் படிப்பை மு
த்துவிட்டு, இல்லையேல் நிறு
திவிட்டு, வன்னிப் பகுதியை
சென்று பயிரிடும் தொழில்
ஈடுபட்டு உழைத்தல் வேணு
மென்றும், சிறைக்கூடங்கள்
மற்யலாய் இருப்பவரைத்தெ
ரையும் அரசினர் இவ்வாவி கு
புப் பயிரிடும் தொழில்ல துடு
புரியும்படி அரசினர் உட
அனுப்பிவைத்தல் வேணு
மென்றும் ஆங்குள்ள ஒ^ஒ
மகாண தெரிவிக்கண்ணர். ஆ
பெரியாறுடைய வாக்குப் பட^ப
ஆங்கு அதாத்தத்துக் கைகள்கா
ள் தக்கது.

ற ஊருக்குவந்து அந்த விவாக கொண்டாட்டத்திலே சமூகஞ் செய்தல்வேண்டுமென முந்தியே கடிதம் எழுதியிருந்தார்; அதன் படி அவனும் கல்லூரி பதிகாரிகளிடம் விசேஷ விடுதலைபெற்றுக் கொண்டு புதன்கிழமை காலையிற் புகைரத மார்க்கமாக வீடுவந்து சேர்ந்தான். வந்த பின்னையைப் பெற்றூர் மகிழ்ச்சியோடு ஆதரித்து வரலராறினைத்தையும் விபரமாகச் சொன்னார்கள்; பின்னர்ச் சண்பகத்தம்மாள் தன் மகனைப் பார்த்து “மகனே, நீ இன்று மத்தியானம் உனது தங்கையையுங் கூட்டிக் கொண்டு ரதத்திற்போய்ச் சின்னம்மாள் வீட்டிற் சிலமணிகேரம் தங்கிடின்று பின்பு இருவரும்மீண்டு வராருங்கள்; உன்னுடைய வரவை அவர்கள் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருக்கிறார்கள்; நீங்கள் மீண்டு வந்தபிறகுதான் உங்கள் ஜயாவும் நானும் அங்கே போகவேண்டி யிருக்கிறது; இன்றைக்குத் தவறி ஒல் டின் உன் தங்கைக்கி டலநாட்கழித்துத்தான் அங்கேபோக வசதிவரும்; வேறொன்றுக்குமாக வல்ல அந்த மாப்பிள்ளையைப்பத்தான் முந்தி உன் தங்கைக்கு விவாகம் செய்ய விசசமித்திருந்தோம்; ஊழ் வசத்தால் அப்படி நடவரயம் போய்சிட்டது; ஆனதால் தங்கைச்சி பிறகு அங்கேபோக இலச்சைப்பட்டுவாள்; போனவிடத்தில் தங்கைச்சியைக் காண நேர்ந்தால் அந்த மாப்பிள்ளையும் இலச்சைப்படக்கூடும். இதையிட்டுத்தான் இப்படிச் சொல்லுகிறேன்” என்றால். தாய்சொற்படி மகன் அன்று மத்தியானம் தனது சகோதரியுடன் இரதத்தில் ஏற்றத் தானே ரதத்தைச் செலுத்திக்கொண்டு சிரனம்மாள் வீடுபோய்ச் சேர்ந்தான்; சின்னம்மாளும் அவனுடைய ஆண்மக்களும் சொக்கவிங்கத்தை வரவேற்று இன்சொற்கூறி உபசரித்துக் கல்பரண வீட்டிற்குச் சமூகஞ்செய்யும்படி அவன் வந்ததையிட்டுப் பெரிதும் மகிழ்ச்சியடைந்தனர். நகுலேசுவரி புவனேசுவரியிருவரும் காஞ்சனமாலையை ஆர்வத்தோடு உபசரித்து “உங்கள் அண்ணன் வந்தது எங்களுக்கெல்லாம் சந்தோஷம்” என்று சொல்லி மகிழ்ச்சிதார்கள். சிலமணி நேரம் அவர்களிருவரும் அங்கே இருந்து போசனம் முதலியன முடித்துக்கொண்டு தம் வீட்டிற்குப் புறப்படும்போது, நகுலேசுவரியைக் காஞ்சனம் தரிகிற் பரிக்து வந்தாள்; மக்களிருவரும் வீட்டிற்கு மீண்டின்றர்ச் சண்பகத்தம்மாள் தங்கள் மகனைப் பார்த்து “மகனே, நாங்கள் இருவரும் இப்பொழுது பறப்பட்டுப்போகவேண்டும்; பீபானால் இராத்தங்கி அங்கே நின்று ஆகவேண்டிய கருமங்களொல்லாம் பார்த்தின் நாளைக்காலைதான் இங்கேவந்து சேருவோம்; இங்கே வேலைக்காரரும் இருக்கிறார்கள்; அவர்களோடு நியும் உன் தங்கைக்குத் துணையாக இருந்துகொள்” என்று சொல்லுதலும் மகன் “ஒம், அம்மா, அப்படியே செய்கிறேன்” என்று சொன்னான் பின் தாய் தன் மகளையுஞ் சாதானமாக இருக்கும்படி சொல்ல விட்டுக் கணவனுடன் இரதத்திலேற்குகொண்டு பிற்பகல் 4 மணவரையிற் சின்னம்மாள் வீட்டிற்குப் புறப்பட்டுப்போனான்.

“பேதக்கு உரைத்தாலும்
தேன்றுது உணரவு”

போன்று தமையன் ஆறு
லாக இருக்கும் சமயம் பார்த்து
காஞ்சனம் அவனிடம் வந்த
இரு ஸ்திரீ ஸ்திரீ

அதாவது சும் பக்கம்

